

side af den kamp, de førte mod besættelsesmagten.

Når vi taler om hædersgaver, taler vi derfor ikke om en tilfældig ydelse, men en ydelse til nogle ganske bestemte – en særlig gruppe, som ganske vist siden er blevet udvidet som følge af loven om hædersgaver, og det har vi ikke haft nogen indvendinger imod. Men jeg vil gerne understrege den grundlæggende fejl, det er at benytte hædersgaven som en almisse, et signal fra samfundet om, at det var vel nok synd, og det er vi søreme kede af. Den måde skal de ikke bruges på! En hædersgave skal være det samme som at sige: I fortjener hæder, fordi I på et meget kritisk tidspunkt, hvor I ikke kunne forvente at blive hædret, men tværtimod kunne regne med at have både den danske regering, besættelsesmagten, det danske politi og store dele af befolkningen imod jer, viste civil ulydighed uden viden om, hvor det bar hen, men med reel fare for jeres eget liv. Det er lige præcis den type mennesker, man valgte ud for at give dem en særlig hæder, og dengang fastsatte man et hædersgavebeløb på 800 kr., som svarede til ca. 10 pct. af gennemsnitslønnen for en faglært arbejder i København.

Vores hensigt har hele tiden været – og det var også med i argumentationen i foråret 1995 – at sige: O.k., vi synes, det er forkert, at Folketinget ikke fulgte op, så beløbet hver gang blev hævet til et niveau, der svarede til 10 pct. af lønnen for en faglært arbejder i København, som det var oprindelig. Vi synes, det er forkert, man ikke har gjort det, og vi synes, det ville have været en god markering af 50-året at sige: Nu sætter vi beløbet op til 10 pct. igen. Så kunne man have gjort det, at hver gang der kom et nyt jubilæumsår – og der kommer jo et par stykker til – holdt man fast ved at hæve beløbet til de 10 pct. og at bruge det som målestok.

Det er sådan set det, der er baggrunden for, at vi genfremsætter vores lovforslag: det er for at holde fast i, at det økonomiske niveau for den hæder, man fastsatte i 1945, skal holdes ved lige. Det skal ikke være sådan, at man bare i 50-året kan puste sig op og sige »se, hvor er vi gode!« og bruge det som led i en officiel promovning af Folketinget, regeringen og andre i forbindelse med 50-året. Vi kunne godt tænke os, at der var lidt mere substans i det, og at man forholdt sig til princippet.

Efter disse ord vil jeg så blot slutte af med at sige lidt til de enkelte ordførere. Jeg kan jo forstå, at hverken Socialdemokratiet, Venstre eller

Det Konservative Folkeparti har bevæget sig ret meget.

Jeg er helt enig i den kritik, som hr. Arne Melchior kom med af Det Konservative Folkeparti. Det undrer mig meget, at Det Konservative Folkeparti har et så afslappet og lemfældigt forhold til det her. Det har jo historisk set været et af de partier, der faktisk har formået at bidrage væsentligt til denne her problemstilling, og som også har medlemmer – og historisk set har medlemmer – som fortjener hæder for deres indsats under krigen.

Men jeg vil selvfølgelig sige tak til vores medforslagsstillere, SF og hr. Tommy Dinesen.

Jeg vil selvfølgelig også sige tak til hr. Arne Melchior, som jeg synes viser meget mod i denne her sag, og som jeg også vidste havde fornuf-tige standpunkter. Det er jeg utrolig glad for, og jeg håber, at han uden problemer kan slippe igennem med at stå på et standpunkt, der afviger fra regeringens; det ser jeg da meget frem til.

Jeg vil også gerne takke ordføreren for Dansk Folkeparti, hr. Thulesen Dahl, for støtten. Det må jeg sige, det er, jeg ved ikke, om man kan sige, det er glædeligt, men i hvert fald er det en af de ting, der er kommet ud af, at partiet har delt sig. Der er så da i hvert fald nogle, der tager et lidt mere fornuftigt udgangspunkt i forbindelse med vurderingen af denne her sag.

Med de ord vil jeg så bare sige: Indtil videre tak for behandlingen!

Jeg håber, vi så i løbet af udvalgsbehandlingen kan overbevise yderligere et par partier om, at det her er en sag, der er værd at støtte, og specielt vil jeg selvfølgelig godt benytte lejligheden til at bede regeringen om endnu en gang at overveje sagen – den har jo været oppe på regeringsmøde – overveje endnu en gang, om ikke man kan finde det forholdvis lille beløb, vi snakker om her, så denne sag kan blive løst på en hæderlig måde.

Samtidig vil jeg selvfølgelig også opfordre både Fremskridtspartiet og specielt selvfølgelig Det Konservative Folkeparti til endnu en gang at overveje deres standpunkt. Der må også i de partier være nogen, der har tænkt lidt mere over denne her sag.

Med de ord vil jeg sige tak for førstebehandlingen af dette lovforslag.

Hermed sluttede forhandlingen.